

FERI ÁLMA

Hogyan tanította a kis Ferit az
Órzóangyal bánatot indítani a
szentgyónás előtt?

IRTA:

GABRIEL ANTAL

HITOKTATÁSI
SZAKFELÜGYELŐ

III. KIADÁS

BUDAPEST 1942

KORDA R. T. KIADÁSA

FERI ÁLMA

Közeledett a karácsony szent estéje. Vastag hólepel borította a holt természetet. Szemfedőhöz hasonlított a takaró. Mégis úgy gyönyörködött Feri az ártatlanság színében, a csillogó, tündöklő, mocsoktalan fehérségben. Oly ellentétesnek találta ezzel szemben a maga lelke állapotát, akárcsak az utca taposott sarát. Csak a hidegben, fagyban hasonlított a hóhoz. Kicsi volt ugyan még, de máris sok nagy botlások nyomták közönyös, fásult lelkiismeretét.

Az ádventi időszakban a tisztelendő bácsi bűnbánatra serkentette kis tanítványait. Feri minden szóra figyelt. Az isteni kegyelem melegítő hatása alatt szívének a jege észrevétlenül olvadozni kezdett.

Elhatározta, hogy megtisztítja lelkét a bűnnek minden szennyétől. Tiszta legyen lelke a szent napokon. Semmi se zavarja ünnepi örömét. Így majd nemcsak emlékünnepet fog ülni, hanem az édes Jézus arra is fogja őt méltatni, hogy valóban is hozzá jöjjön mint kegyelmeket osztogató drága vendég, szíve kamrájába szálljon...

*

Gyónásra készült. — Elővette ceruzáját, keresett tiszta papírlapot és megvonaloztta. A lap jobb oldalának a szélén ujjnyi szélességben vonalat húzott lefelé. Ez legyen az írás határa.

Aztán elvonult a belső szobába, magára

zárta az ajtót, hogy őt senkise háborgassa. Ott
kint Gyuszi, meg Palkó lovacskát játszanak.
Hadd játsszanak, ő ma nem ér rá. Lelkiismeretét
kell megvizsgálnia.

Irjunk hát! De előbb gondolkodnia kell a
bűneiről, hogy eszébe jussanak. Igen ám, de
hasztalan az ember iparkodása, ha nem járul
hozzá az Isten áldása. Letérdelt tehát, keresz-
tet vetett magára és imádkozott: Mennyei
Atyám, szent Fiad, Jézus Krisztus érdemei által
küldd el nekem a Szentlelket. Szentlélek Úr-
isten, segítsd eszemet, hogy bűneimet meg-
ismerjem, segítsd szívemet, hogy bűneimet
megbánhassam, segítsd ajkamat, hogy bűnei-
met őszintén meggyónhassam. Amen!

Most aztán odaült az asztal mellé, fejét le-
hajtotta és gondolkodni kezdett. Sorra vette
Isten tízparancsolatát. Mindegyiknél megállott
és gondolkodni kezdett: mi van benne paran-
csolva vagy tiltva és mit vétett ő ellene. Ami
eszébe jutott, azt leírta, a határvonalon túl nem
írt, hanem ha nem fért ki a bűn, a következő
sorban folytatta. Minden bűnt új sorral kezdett,
akármennyi üres hely maradt is az előző sor-
ban. Egymás alatt sorakoztak a fekete monda-
tok: . . . „Milyen rossz is vagyok én! . . . Mennyi
a bűnöm!” — sóhajtott fel szörnyűködve, mikor
e sorokat nézte.

De tudta, hogy még nincsen vége. Átgon-
dolta az Anyaszentegyház ötparancsolatát is.

Mikor már leírta minden bűnét, újra átol-
vasta. Annál a mondatnál: „Szentmisét mulasz-
tottam a magam hibájából”, gondolkodott,
hányszor is történt az? Aztán a sor végén, a
határvonal után az üres kis helyre odaírta, hogy

hányszor. És így tett a többi nagy bűnöknél is. Mindegyik mellé odaírta — már amennyire meg tudta állapítani — hányszor történt. A lopásnál a súlyosbító, illetve enyhítő körülményt is odajegyezte, sokat-e vagy csak keveset.

Végre készen volt. Gondosan összehajtotta a papírlapot és zsebre tette.

Hát ez nehéz munka volt. Amennyire csak tudta, pontosan feljegyzett mindent. Majdnem egy óra hosszáig törte a fejét és róta a betűket, mert már régóta nem gyónt. Szinte belefáradt. Hej, pedig a legfontosabb feladat: a bánat felindítása csak most következett!

Feri újra letérdelt. Buzgón keresztet vetett és imádkozni kezdett: „Édes Istenem, adj töredelmes bánatot a szívembe!

Úgy szeretném szívből megbánni bűneimet, hogy jó legyen majd a szentgyónásom!” De hiába, a bánat nem mutatkozott. Lelke nem érzett semmi fájdalmat.

Ott künn mély csönd. Gyuszi meg Palkó biztos uzsonnáznak már... No meg tanulni is kellene holnapra...

Mind türelmetlenebb lett. Izgatottan várta a bánatot... „Édes Istenem, küldj bánatot” — sopánkodott mégegyszer. De hiába! Úgy érezte: üres a szíve, üres a lelke.

Feri arcán nagy könnycseppek gurultak végig. Nem bűnei miatt, hanem mert félt, hogy nincsen neki bánata.

Nem megyek gyónni — gondolta fájdalmas lemondással — hisz bánat nélkül nem gyónhatom. Szomorúan keresztet vetett és kiment a szobából.

Lehorgasztott fővel járt-kelt, senki sem tudta elgondolni, mi baja lehet. Nem ízlett neki sem játék, sem uzsonna. Leckeírás közben is olyan szórakozott volt. Anyuska oda is ment hozzá és megsímogatta: „Mi bajod, Ferikém? Úgy ég az arcod!”

Feri nem felelt. Vacsorát nem kért. Korán otthagya testvérkéit, csendesen levetkőzött és pihenőre tért.

Legalább az álom felejtse el, űzze távol szíve keservét. Fejét a párnára hajtotta és felsóhajtott: „Édes Istenem, könyörülj meg rajtam, úgy szeretném, ha holnap meggyónhatnék!” Közben szemei lecsukódtak. Mély álomba szenderült.

A jó Isten szánó mosollyal tekintett le a jóakarató fiúra. Elhatározta, hogy megvigasztalja szegényt.

*

Mély csönd volt a szobában. Csak Feri egyenletes lélekezése hallatszott. A hold hideg világa halványan hatolt a függönyön át. Egyszerre csak... kip-kop... halk kopogás rezentette meg az ablakot. Feri felriadt. Ragyogó fényesség ömlött be az ablakon. Alig látott. Csak azután vette észre, hogy hófehér szárnyú tündöklő szellem áll az ágya előtt.

A fiú rémületében felsikoltott s remegni kezdett. A takarót fülig magára húzta. Két karjával betakarta az arcát és fejét a párnába fúrta. De ekkor érezte, hogy puha kéz simul a vállára. És az angyal megszólalt olyan édes hangon, mintha ezüsfuvolák zengenének. „Ne félj, fiacskám! Én vagyok itt, a te őrzőangyalod. Kelj fel, öltsd magadra ruhádat és kövess

engem!" Feri — bár nem volt bátorsága az angyalra tekinteni — nem mert a parancsoló felszólítással ellenkezni. Lesütött szemekkel felugrik nyugvóhelyéről, felöltözködik és az ajtón át távozó angyal után indul. Künt az utcán a hónap semmi nyoma. Virágdísz telt a természet. Langyos szellő kezd lengedezni. A nap éppen most dugja ki fejét a hegyek mögül. Gyönyörű látvány tárul a fiú szemei elé. A felkelő nap sugarai arannyal vonnak be mindent a földön, amely fölé a felhőtlen azurkék ég mennyezet gyanánt hajol le köröskörül. A fiút egészen elbájolta a természet szépsége. „Látod, fiam, — szólalt meg az angyal — ez a tiszta léleknek a képe. Amint téged gyönyörrel tölt el most a természet, olyan gyönyörűséggel tekint Isten a büntelen, tiszta lélekre." Mennek-mendegélnek. Csillogó harmatcseppek akad meg Feri szeme, melyben a napsugarak töredeznek. „Látod, itt egy másik képe a tiszta léleknek." Mennek-mendegélnek. Egy csörgedező folyó mellett haladnak el. Feri meg nem állhatja, hogy a víznek kristálytisztaságát meg ne bálmulja. „Új képe a tiszta léleknek — jegyzi meg az angyal. — De gyerünk csak odább!" Ezerféle színben pompázó virágkert mellett vezetett el útjuk, ahol a rózsák, a szekfű és a rezedák ezerszámra ontották balzsamos illatukat. A fiú elragadtatva a virágokon felejtette szemeit és pillanatra megállott. „Ugye milyen szép?! Látod, ily kedvteléssel tekint Isten a szennytelen lélekre" -- mondá az angyal s a fiút karjánál fogva gyöngéden menésre készítette. Csak most bátorodott neki a fiú, hogy az angyal arcába tekintsen. Egy pillantás azonban

elég volt arra, hogy az őt egészen elbűvölje. Csak épp hogy földre nem borult az angyal előtt. Megigézve a soha nem látott szépségtől, alig tudott szóhoz jutni. „Ó, én Őrangyalom, — hebegé bátortalanul — én bámulom a természet szépségét s most látom, mi az ahhoz a gyönyörűséghez képest, mellyel a jó Isten téged elárasztott! Oh, mivel is érdemeltem én meg azt a szerencsét, azt a boldogságot, hogy angyalt színről-színre láthassak! Kérlek, távozzál tőlem, nem vagyok méltó látásodra!” „Fiam — szakította félbe az angyal a fiú szavait — elismerni alázattal az Isten kegyeit, amit oly pazarul hintett reánk angyalokra, nem önhittség, nem kevélység, hanem kötelesség. De hagyjuk ezt. Csak arra akartalak figyelmeztetni, hogy te sem panaszkodhatol, hiszen a te lelked is, míg egészen tiszta volt, angyaléhoz hasonlított. Hisz tudod, Szent Alajosról is azt mondja az ének: „Tiszta voltál mint az angyal, aki téged őrizett, ki melletted védőszárnyal látatlanul lebegett!” Nem vagy méltó... de Isten látja a te jóakarodat s végtelen irgalmasságában megbízott engem, legyen segítségemre, hogy lelkednek a tisztaságot visszaszerezzed és Ő ismét örömmel tekinthessen reád.” Közben sírkövek tünedeznek elő. Feri megborzadt. A temető!...

Az őrangyal megfogta kezét és bátorítja... „Ne félj, fiam! Nem lesz semmi bajod!” Befordul vele az úton... Megáll egy frissen hantolt sír előtt. Feri szíve megdobbant. „Itt nyugszik Kovács Gyula, élt 10 évet...” olvassa a feliratot. „Hisz az a barátom volt! — kiáltott fel. — Még pár hónap előtt együtt játszadoztunk

vele! Szegény Gyuluska, milyen kedves fiúcska volt és hogy szerette mindenki. Oh, bár még egyszer láthatnám!" „Legyen meg óhajtásod! Mindjárt fogod látni." Láthatatlan kezek kezdtek kihányni a földet a sírüregből. Egykettőre nyitva volt a sír. Már a koporsó fedele látszott. „Jól megnézd, el ne szaladj, ha fölemelem a födelet." A fiú rászögezi szemeit a holttestre. De hirtelen elfordul, betakarja arcát s menekülni igyekszik. Az angyal erővel visszatartja. „Megállj csak, fiam! Látod, mivé lett az a gyönyörű test, melyet életében elragadva bámult mindenki! Tudod miért kellett meghalnia a fiúnak? A bűn miatt! Egy ember által jött be a világra a bűn — mondja Szent Pál apostol — és a bűn által a halál. És úgy minden emberekre elhatott a halál, kiben mindnyájan vétkeztek." (Róm. 5, 12.) „Tehát a bűn okozta a halált. A bűn tette oly útatlatossá ezt a testet előtted, ki azt látod. De a bűn hasonlóképen a lelket is ily útatlatossá teszi, csakhogy te azt nem látod. Amily útatlatos ez a test előtted, ki azt látod, éppoly útatlatos a te lelked Isten előtt, aki azt látja. Amint te elfordulsz ettől a foszlásnak indult testtől, úgy fordul el Isten a te lelkedtől. Nem is akarja látni, undorral kitér előled. S te örülsz, hogy vétkeztél?!"

„Dehogy örülök, dehogy örülök! Útálok a bűneimet! Sóhajtott Feri és nagy könnycsepp gurult végig az arcán. — Csak még egyszer add vissza lelkem tisztaságát, Istenem, soha többé be nem szennyezem!"

Az angyal visszaborítja a koporsóra a födelet. Láthatatlan kezek behantolják a sírt. A temetőből kifelé indulnak.

A temető már elmaradt mögöttük. Az angyal megállt és a fiúra nézett: „Fiam, ahová most megyünk, oda csak úgy jöhetsz, ha viszlek tégedet. Azért fogódkodjál jól a nyakamba. El ne eressz!” A fiú átkulcsolta az angyal nyakát, ez pedig átkarolta hóna alatt a fiút. Az angyal meglebbentette szárnyait és emelkedni kezdett.

Sebesen mint a villám, hagyták el az egyik csillagot a másik után, míg végre a legmagasabb is alattuk maradt. Soha nem látott színpompá bontakozik ki most a fiú szemei előtt. Bűvös angyali hangok hallatszanak, soha nem érzet édes illat tölti be a levegőt. Feri szíve ujjong. Oly boldog érzés fogja el, amelyet lent a földön sohasem tapasztalt.

Egyszerre csak megállapodik az angyal a nagy ürben, mintha pihenni akarna. „Oh, gyérünk csak még feljebb, jó angyalom, hisz ez mindig elragadóbb lesz!” — kérlelte Feri. — „Nem, kedves fiam, tovább nem megyünk! Látod, még messze vagyunk attól a helytől, ahonnan e fény kisugárzik, ahonnan e hangok hallatszanak, ahonnan ez illat kiárad és máris oly boldogság tölti el szívedet! Hátha még ott volnál! Tudd meg, hogy ott van a mennyország. Mekkora boldogság ott színről-színre látni a Szentháromság egy Istent, az Úr Jézus megdicsőült alakját, a Boldogságos Szűz Máriát, az angyalokat, a szenteket!... Mekkora boldogság ott hallani az angyalok elbájoló dicsőítő énekét, a vértanúk győzelmi dalát, a hitvallók hálaénekét, a szűzek ama kiváltságos énekét, melyet kívülük senki sem zenghet!...

Mekkora boldogság ily tiszta társaságnak

tagja lenni! Mekkora boldogság félelem nélkül az örök üdvösség teljes biztonságában éreznünk magunkat! Mekkora boldogság élni ott, ahol „letöröl Isten minden könnyhullatást” a szemekről, ott ahol „halál többé nem leszen, sem jajgatás, sem fájdalom nem leszen többé!” (Jel. 21, 4.)

Mekkora boldogság mindez, azt kimondani nem lehet. Ennek a boldogságnak ecsetelésére még Szent Pál apostol is képtelen volt. Pedig ő már földi életében élvezte. Mert egy ízben az Úr Jézus elragadta őt a mennyországba (II Kor. 12, 2.) rövid kis időre, hogy megízlelje a mennyei boldogságot és később majd szívesebben szenvedjen érte. Mikor el akarta mondani, amit látott, amit hallott, amit érzett, képtelen volt rá, csak azt hajtogatta: „Szem nem látta, fül nem hallotta, sem az ember szívébe fel nem hatott, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik.” (I Kor. 2, 9.)

Különbén a Bibliában már te is tanultad, hogy színváltozáskor Szent Péter is megízlelte egy kis időre a mennyországot. Olyan nagy boldogság fogta el szívét, hogy felkiáltott: „Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, csináljunk itt három hajlékot: Neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” (Mt. 17, 4.) Nem tudta a nagy örömtől, mit beszél. (Lk. 9, 33.)

S látod, fiam, erről a kimondhatatlan, soha el nem múló boldogságról te lemondtál, mikor halálosan vétkeztél. Inkább a bűn rövid öröme kellett neked, mint a mennyország öröme. Azért mondtam: tovább nem megyünk, nem mehetünk. Te oda be nem teheted a lábadat, mert nem megyen abba semmi fertőztetett vagy

útálatosságot cselekvő. (Jel. 21, 27.) S te nem sajnálsz esztelenségedet! Nem bánod bűneidet?" Feri az angyal vállára borult.

„Hogyne bálnám?! Nagyon is bánom! — mondotta meghatottan. — Csak ez egyszer bocsásson meg a jó Isten! Tudom, nincs az a kincs, nincs az a földi hatalom vagy gyönyörűség, melynek kedvéért mégegyszer kockára tenném a mennyei boldogságomat!”

Villámgyorsan, ahogy jöttek, leszálltak a földre.

Magas hegy tövében érték a földet. A hegy oldalába mély üreg fúródott a sziklák közé. Az angyal a fiú vállára tette a kezét.

„Most bemegyünk ennek az üregnek a mélyébe, fiam — szolt az angyal. — Ne félj, nem lesz semmi bajod! Sértetlenül kihozlak belőle. Előre megmondom azonban, sötét lesz benne, koromsötétség. Azért kapaszkodjál jól a karomba, hogy el ne veszítselek. Rajta hát, Isten nevében!”

Belépnek az üregbe. Mérsékeltlen lejtős az út. Mennek-mendegélnek. Minél inkább távolodnak az üreg nyílásától, annál inkább tűnedezik a világosság. Gyéresebb-gyéresebb lesz, végül teljes sötétség borul rájuk. A fiú félve simul az őrangyalhoz, görcsösen szorongatja karját s bizonytalan léptekkel tipeg a sötétben. Egyre forróbb lesz a levegő. Vastag csöppek hullanak a fiú homlokáról.

„Jaj, édes őrangyalom, gyerünk ki innen, mert megsülök, nem bírom tovább!”

„Csak még egy kis darabig, fiam” — biztatja az angyal.

Mennek-mennek. Közben mindjobban erős-

bödő, egybefolyó, értelmetlen hangok hallatszanak messziről. Lassankint egy-egy káromkodó, szitkozódó, átkozódó hang vehető ki homályosan a hangok zürzavarából s rémes sikoltozás, kétségbeesett zokogás rázza meg a fojtó levegőt. Reszket minden tagján a fiú. Erővel visszahúzza őrangyalát és rimánkodva kéri:

„Jaj, édes őrangyalom, ne menjünk tovább! Gyerünk ki innen. Nem bírom tovább! Összerogyok!”

Az angyal megállt.

„Látod, fiam, még messze vagyunk onnan, ahonnan a hangok jönnek. Messze vagyunk még és te máris remegsz! Hátha még ott volnál! Tudd meg, hogy ott van a pokol, ott az ördögök és kárhozottak lelkei! Micsoda gyülevész társaság! Rablógyilkosok, paráznák, tolvajok, istenkáromlók, templomkerülők, részegesek! Szörnyen szenvednek! S ami a legborzasztóbb: szenvedésüknek sohasem lesz vége!”

„Csepűhalmaz a bűnösök gyülekezete — mondja az Irás — és a tűz lángja az ő végük.” (Sir. 21, 10.) „Örök gyalázatra vetlek titeket — kiált az Úr — és örök szégyenre, melyet soha el nem törölhet a feledés!” (Jer. 20, 40.) „A gonoszok örök lángra mennek.” (Mt. 25, 46.) Átkozottak ők és olyan tűzben égnek, melyet Isten legnagyobb ellenségeinek, a gonosz angyaloknak készített. (Mt. 25, 41.) A szerencsétlen kárhozottak „keresik a halált, de nem találják, kívánnak meghalni és elfut tőlük a halál.” (Jel. 9, 6.)

S lám, kedves fiam, ott van a te helyed is; már készítik az ördögök. Isten nekem kinyilat-

koztatta, hogy immár csak arra vár, hogy egyetlenegy halálos bünt kövess el s akkor megvonja tőled irgalmát. Bánat nélkül fogsz meghalni s elvesztél örökre.

S te nem bánnád, hogy vétkeztél? S volna még bátorságod ezentúl is halálos bünt elkövetni?

Hideg borzongás szaladt végig a nagy hőségben a fiú egész testén. Könyörögve, összetett kézzel, térdreborulva esdekelt:

„Jaj, édes őrangyalom, csak ez egyszer szabadíts ki innen. Soha többé, soha többé halálos bünt el nem követek. Inkább meghalok ezerszer. Útálom a bünt, amely ilyen büntetést érdemel.“

Az angyal megkönyörült a fiún. Gyengéden fölemelte és visszafelé indultak. A fiú fáradtan vonszolta lábait. A kiállott izgalmak megsorvasztották erejét.

Amint a barlang kijárata felé derengeni kezdett, a fiú összeszedte minden erejét, ki-sietett a szabad ég alá, térdre borult s ég felé emelt szemekkel s forró szívvel mondott hálás köszönetet Istennek, hogy a kárhozat veszedelméből lelkét kiszabadította. Igéretet tett, hogy minden erejéből azon lesz, hogy halálos bünt soha el ne kövessen.

*

Feri most már hazakíváncozott, de az angyal visszatartotta: „Jól van, fiam, hazamehetsz majd; de akarom, hogy még egy látvány táruljon szemed elé. Messze megyünk. Fond körül karoddal nyakamat, mint előbb.“

Azzal derékon kapta a fiút s szárnyait csatogtatva a levegőbe emelkedett. Hegyen-

völgyön szálltak, végre tengert átrepülve egy nagyváros egyik szélesebb utcáján leereszkedtek. Megálltak egy kanyarulatnál. A fiút kimagasló küszöbre állította.

Néma csend köröskörül.

Lassan-lassan zsvivaj hangjai szűrődnek ide, messziről. A lárma egyre dagadt. Úgy tűnt fel, mintha nagy népcsődulet közelednék. És csakugyan. Vad néptömeg hullámozott az utcán és közeledett a fiú felé. A fiú bátortalanul húzódott az angyal védőszárnyai alá.

Amikor az embertömeg már közel ért, marcona katonákat látott ostorokkal, korbácsokkal kezükben. Förtelmes káromkodások közt sietésre nógattak egy embert, aki nehéz kereszt alatt roskadozott.

Homlokáról vér és verejtek csurgott le a szemébe és a földre. Töviskoszorúnak a tüskéi mélyen nyomódtak a fejébe.

A kereszt súlyja alatt kétszer is leroskadt. De a katonák fölemelik korbácsukat és lesujtanak rája. Szörnyű vérpatak festi pirosra vállán a ruhát. Fölkel, előre tántorog. Megtörött fényű szemét végighordozza a körülállókon. Asszonyokat vesz észre, akik jajgatva tódultak közelébe; síránkoznak és kesergének rajta! Megállt egy pillanatra.

„Jeruzsálem leányai, — mondja feléjük fordulva — ne sírjatok énrajtam, hanem sírjatok magatokon és fiaitokon.” (Lk. 23, 28.)

Tovább vánszorog.

Vére pirosra festette az utat, amerre haladt.

Az angyal a fiúval némán követte a menetet. A városon kívül egy emelkedettebb helyre értek. A keresztfát lefektették a földre. Az ál-

dozat testéről a ruhát leszakították. Most lehetett csak látni, hogy tetőtől-talpig nincs ép hely azon; csupa rongy, csupa cafrang csüng a kilátszó csontokon.

Két poroszló megragadta a kezét és hanyat a keresztre dobják. Karjait kifeszítik s hatalmas kalapácsütésekkel vastag szögekkel át-fúrják s odaszorítják a kereszt fájára.

Kifeszítik lábait is, azokat is hasonlóképen odaszögezik. Azután a keresztet fölemelik, az előre készített gödörbe zökkentik s a földre rögzítik. Előkelőbbnek látszó férfiak odaállanak a keresztrefeszített elé és fejcsóválva és gúnyolódva sértegetik a mérhetetlen kínok emberét.

A fiú eddig szótlanul nézte a rettenetes jelet. Most azonban kitört belőle a méltatlankodás hangja. „Miféle emberek ezek? Hogyan lehet valakit ennyire kínozni? Rosszabbak ezek a vadállatoknál! A legnagyobb gonosztevővel sem szabad így bánni!”

„Haragszol te ezekre, fiam? — kérde az angyal.”

„Hogyne haragudnám ezekre a kegyetlen hóhérokra!”

„Akkor, fiam, magadra is haragudjál, mert te is közéjük tartozol. Miattad is, érted is szenved ő. Nem ismered rá? Hisz ez az Üdvözítő, Jézus Krisztus, Isten Fia.

A te bűneid miatt is, a te üdvösségedért is töretik meg e Szív! Ha te nem vétkeztél volna, annyival kevesebbet kellett volna szenvednie.”

„Jézus szentséges Szíve, irgalmazz nekem”, — zokogta sűrű könnyek között a fiú s az angyal felé fordul:

„Édes jó őrangyalom, vigyél el innen, mert elájulok, nem bírom tovább. Vigyél haza, szívem mélyéből bánom, hogy a végtelenül jó és szeretetreméltó Istenemet, Megváltómat megbántottam.”

Az angyal átfogta a remegő fiút, visszaszállt vele, ahonnan jöttek és bekísérte hálószobájába, megáldotta és eltűnt.

A fiú lefekszik. Hideg rázza, majdnem kidobja az ágyból.

Az ajtó nyílik. Belép az orvos. Odalép a fiúhoz. Megtapogatja üterét. Komoly arccal csóválja fejét s kisiet. „Asszonyom, — mondja a kint várakozó édesanyának — legyen elkészülve a legrosszabbra. Kedves fia élet s halál közt lebeg.”

A fiú nem veszi észre, hogy anyja ájultan összerogy. De megértette, hogy róla van szó. Haja ég felé meredezik. A halál verejtéke ül ki homlokára. Istenem! — kezd jajgatni kezeit tördelve — csak még egyszer légy irgalmas nekem! Legalább a reggelt érjem el, hogy bűnemet még meggyónhassam. Aztán nem bánom, szívesen meghalok. Csak még egyszer könnyörülj rajtam!

Amint így rimáncodik, megszólal a hajnali harang, felébred. Körülnéz a sötét szobában. Megdörzsöli szemét. Kiugrik az ágyból. Térdreborul és szíve mélyéből mondja:

„Hálát adok Neked, Istenem, hogy bárcsak álom volt az egész, de mégis igaz bánatra indította szívemet. Bánom már szívem mélyéből minden bűnömet. Erősen fogadom, hogy többé halálos bünt el nem követek, a bocsánatos bűnöket is amennyire lehet, kerülni fogom.”

Nyugodt lélekkel járult a bűnbánat szent-
ségéhez. Senki sem volt a gyónás után nálánál
boldogabb.

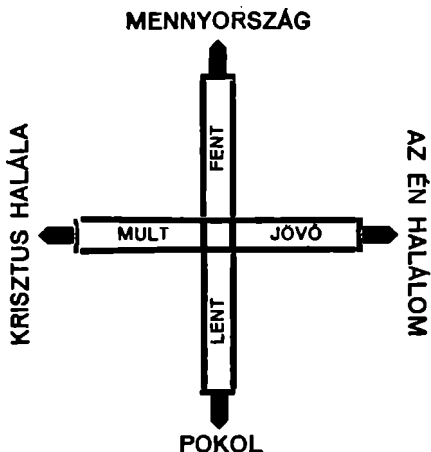
Igérétét hűségesen megtartotta élete utolsó
leheletéig.

*

Tanulság:

Mit tegyek, hogy bánatom legyen?

Imádkozom a bánat kegyelméért, aztán gon-
dolatban a kereszt elé állok s lélekben odame-
gyek, ahova a kereszt négy szára mutat:

Nihil obstat. Dr. Stephanus Kozstolányi censor dioecesis. Nr. 236/1942.
Imprimatur. Strigonii, die 21. Januarii 1942. Dr. Joannes Drahos vic. gen.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest, VIII., Csépreghy-utca 2.

ORDA
RINOMDPIEESTC